

DE MENS ACHTER...

JEROEN DUBBELDAM

In de serie 'De mens achter...' betreft het telkens een diepte-interview met een bekende Nederlander of markante ondernemer uit Twente. Het gaat hierbij niet om wat de persoon doet, maar om wie de persoon is. Dit keer sprak ik met springruiter Jeroen Dubbeldam thuis, omdat hij een week voor het interview tijdens een trainingsrit ernstig ten val gekomen is en zijn kuitbeen brak. De Bloemenbeek in de Lutte waar normaal de lunches plaatsvinden, heeft voor deze gelegenheid de lunch meegegeven.

Jeroen Dubbeldam (35) is geboren in Zwolle en woont samen met zijn vrouw Monique, zoons Rick en Chris en dochter Nina in Weerselo. Daar runt hij zijn eigen wedstrijdstal 'De Sjiem'. Met De Sjiem won hij in 2000 een gouden medaille op de Olympische Spelen in Sydney. Prioriteit van stal De Sjiem is het trainen en opleiden van veelal jonge springpaarden. Daarnaast vindt er veel in- en verkoop plaats. Naast de Olympische titel in 2000 won hij ondermeer in 2001 de Grote Prijs van Aken. Met het nationale team werd hij in 2006 Wereldkampioen en in 2007 Europees Kampioen. De ambiance tijdens het gesprek was anders dan we hadden voorgesteld. Een week voor ons interview is Jeroen tijdens een trainingsrit ernstig ten val gekomen. Hierbij brak hij zijn kuitbeen. Geen lunch dus bij De Bloemenbeek. Chef Lars van Galen van De Bloemenbeek had een mooie mand opgemaakt vol met heerlijke lunchgerechten. De mand bestond onder andere uit diverse verse salades zoals aardappel-, tonijn- en fruitsalade. Ook zat er gerookte zalm in, luxe sandwiches en stokbrood. De wijn die er in zat was de Gruner Veltliner - Sepp Moser uit Oostenrijk. Zo toog ik af naar Weerselo en bracht een bezoek bij Jeroen thuis en ik was onder andere benieuwd of de Olympische Spelen voor hem in gevaar komen. Ik werd gastvrij ontvangen door Monique en zij stalde op de grote keukentafel direct alle sandwiches en salades uit. Jeroen nam plaats in een rolstoel aan tafel.

Jeroen over zijn val: "Tijdens een trainingsrit werd ik ingehaald door een ander paard. Dat paard bokte en ik kreeg een klap. Zowel mijn stalruiter als ik kwamen ten val. Daarbij brak ik mijn linker kuitbeen en liep ik een breuk in mijn

knie op. Ik ben direct geopereerd. Er is een aantal schroeven in mijn knie gezet. De eerste zes weken mag ik mijn been niet belasten". Op mijn lippen hing de vraag of de Olympische Spelen in gevaar komen. Jeroen daarover: "Op zich hoeft dat niet in gevaar te komen. Het is afwachten hoe de knie zich straks gaat houden. Ik zal wel weer een paar ritten nodig hebben voor het ritme. Met het paard Up en Down went het overigens snel".

Wie is eigenlijk Jeroen Dubbeldam?

"Het eerste dat in me opkomt is rustig. Ik ben een rustig persoon. Ik ben iemand die de dingen meer op zich af laat komen dan dat ik ze op zoek. Zowel in de sport als in het dagelijks leven ben ik wel dezelfde persoon".

Dat rustige, van wie heb je dat? Van je vader of je moeder?

Al lachend zegt Jeroen: "In ieder geval niet van mijn vader, want die is juist onrustig. Hij is het tegenovergestelde van mij: Eén en al onrust. Hij was ook nog eens mijn trainer. Als ik op concours ging botste dat ook wel eens maar dan op een gezonde manier".

Je woont nu in Weerselo en je bent geboren in Zwolle. Kun je iets vertellen over je verleden?

"Ik ben geboren op de manege in Zwolle. Ik ben er opgegroeid tot aan mijn zeventiende. Als kind heb ik eigenlijk nooit willen paardrijden. Ik ging voetballen, tennissen en schaken. Pas op latere leeftijd, rond mijn twaalfde ben ik gaan rijden. Eigenlijk omdat mijn vader dat graag wilde. Er kwam een paard en dat klikte gewoon, dat is de ommekeer geweest. Ik won daar ook prijsjes mee en daar ben ik toen mee doorgegaan. Ik heb bij de junioren gereden en verschillende kampioenschappen, zowel landelijk als Europees, gereden. Mijn vader had veel connecties in Zwitserland, voornamelijk in de handel. Een van zijn klanten vroeg of ik voor hem kwam werken en dat heb ik gedaan. Ik was 17 en toen ben ik naar Zwitserland vertrokken. Daar ben ik al met al 6,5 jaar geweest."

En dat allemaal in het teken van de paardensport?

"Ja, ik ben daar aan het werk gegaan. In eerste instantie bij Willy Milliger, een internationale Zwitserse springruiter. Daarna ook bij andere klanten van mijn vader. Daar is het balletje gaan rollen. Het is een goede periode geweest. Ik heb er veel van geleerd, ik heb er geleefd en ik werd er zelfstandig van."

En je studie?

“Die heb ik niet afgemaakt. Ik ben daarmee gestopt toen ik overging naar Havo 5, het examenjaar. Het leren ging me best goed af. Eigenlijk best zonde natuurlijk. Ik heb alles gericht op het paardrijden. Ik ben blij dat het gelukt is, want ik heb verder geen diploma’s.”

Hoe ziet je dagelijks ritme eruit?

“Het is elke dag rijden, rijden en nog een rijden. Vanaf half 9 á 9 uur zit ik op mijn eerste paard. Zeven dagen per week. Sinds ons eigen bedrijf moet er ook handel gedaan worden. Het komt dus wel eens voor dat ik nu niet meer de hele dag rij.”

Heb je dan nog wel tijd voor vrienden en je sociale leven?

Jeroen denkt even na: “Echte vrienden heb je in onze wereld niet zo veel. De mensen waar je wekelijks mee op concours bent zijn een soort van vrienden, maar ook weer concurrenten. Verder schiet het sociale leven er bij in. Daar is bijna geen ruimte voor.”

Vind je dat je daar iets voor opoffert?

Jeroen speelt deze vraag door aan Monique en zegt: “Ik hoef daar niets voor op te offeren. Het is meer of zij daar iets voor opoffert”. Monique: “Als het allemaal goed gaat dan maakt het niet uit. Je komt er pas achter welke vrienden je hebt als het minder gaat. Iedereen is vaak zo druk met zijn eigen leven. Ik wil dit leven natuurlijk ook. Het is een ding van ons samen. Het is ons leven en we moeten er ook van leven. Dat wil niet zeggen dat ik het altijd leuk vind als hij er niet is. Maar dat

hoort bij dit leven. Nu de kinderen groter worden wordt het ook makkelijker. Toen ze klein waren was ik erg aan huis gebonden. Zeker toen we nog in Ootmarsum woonden. Toen waren de weekenden wel lang. Hier op de stal zijn altijd mensen. Je hebt altijd aanspraak. Een sociaal leven is moeilijk in tact te houden met dit leventje. We werken zeven dagen in de week. Wij gaan nooit samen op vakantie met de kinderen. Je kunt je geen tegenslagen permitteren want er zijn natuurlijk ook gigantische kosten”.

Je hebt verschillende grote prijzen gewonnen.

Wat maakt het dat je zo succesvol bent?

“Dat is een combinatie van veel dingen. Ik zal een beetje kunnen paardrijden, neem ik aan. Alleen daar kom ik er niet mee. Ik heb goed materiaal en een goed team nodig. Alles moet gewoon kloppen. Je moet goede mensen om je heen creëren die paarden voor je willen kopen of aanhouden. Je moet een goede sponsor vinden en zorgen dat je die behoudt. Ik heb een vrouw die achter alles staat. Zij doet ook de boekhouding. Alles moet optimaal zijn om de sport te kunnen uitoefenen.”

Als jij je leven een cijfer zou willen geven, op de schaal van 1 op 10? Wat zou dat zijn?

“Dat is wel en heel slecht moment om te vragen”, zegt Jeroen al lachend met zijn been omhoog. Vervolgens: “Ik ben zeer tevreden over het leven. Een 10 is foutloos, maar een dikke 9 durf ik het wel te geven”.

Wat maakt het dat het een dikke 9 is?

“Alles waar ik als klein kind van heb gedroomd

is uitgekomen. Zowel in mijn sport als in mijn gezinsleven. Het is voor mij een superleven.”

Waarom geef je dan geen 10?

“Dan zou ik in 2002 wereldkampioen moeten zijn geworden. Ach, waar praten we over. Ik ben in ieder geval meer dan tevreden tot nu toe, eigenlijk kan ik het ook wel een 10 geven.”

Wat jaag je eigenlijk nog na?

“Ik ben niet zo’n jachthond”. Op de achtergrond begint Monique te lachen. “Ik laat de dingen meer op me af komen dan dat ik ergens op jaag. Ik hoop dat zoals het tot nu toe is gegaan zo blijft. Ik hoef trouwens op mijn 50e niet zo nodig nog week in week uit een internationaal parcours te rijden.”

Wanneer was je minste periode in je leven?

“De minste periode was in 2003/2004. Toen was mijn toppaard geblesseerd en ik wilde in 2004 weer naar de Olympische Spelen om mijn titel te verdedigen. Dat ging niet. Dat was een mindere periode, maar alleen in sportief opzicht. Privé heb ik niet zo veel slechte periodes gehad.”

Hoe ga je om met tegenslagen, bijvoorbeeld zo’n minder sportieve periode of zoals nu dat je net je been hebt gebroken?

“Eigenlijk is dit mijn eerste echte grote tegenslag in mijn leven. Ik durf het haast niet te zeggen, maar het is eigenlijk wel zo. Volgens mij besef ik het nog niet helemaal goed. Ik wil gewoon dit jaar weer naar de Olympische Spelen. Dat is op zich nog wel mogelijk, maar een beetje nerveus word ik er wel van.” Monique enthousiastmerend: “Maar we gaan wel”. Jeroen vervolgt: “Het paard

is in supervorm, ik heb alles voor elkaar, alleen ik kan nu niet. De Grote Prijs van Aken zal ik wel moeten missen. Ik heb er tenslotte het hele winterseizoen voor laten liggen. Daar baal ik wel van. Maar goed er zijn ergere dingen". Monique: "Maar hij wordt nog steeds niet chagrijnig hoor".

Hoe zorg je ervoor dat je kunt pieken?

Er kwam een verrassend antwoord: "Dat weet ik niet. Daar heb ik geen flauw idee van. Ik krijg goede spanning". Monique: "En je blijft rustig". Jeroen: "Je moet wel je paard blijven rijden dus een voorwaarde is juist dat ik rustig blijf. Een paard is een vluchtdier dus daar zul je toch ontspannen op moeten zitten. In onze sport is het juist belangrijk dat je niet zenuwachtig wordt of spanning hebt".

Ken je stress?

"Wat is stress? Er zijn soms momenten dat je denkt 'hoe moet het allemaal'. Neem bijvoorbeeld nu. Ik kan zelf niets, maar ik heb een goed team om me heen en alles loopt dus door. Ik heb mensen op de stal waar ik blindelings op kan vertrouwen. Ik heb dat onder controle en krijg er eigenlijk rust van."

Bestaat er een wereld zonder paarden/paardensport?

"Nee, voor ons niet meer. Ons leven is paard. Elk tweede woord in ons leven is paard."

Geloof je in een leven na de dood?

"Het zou mooi zijn maar ik ben daar nooit mee bezig. Dat laat ik ook op me afkomen." Monique: "Ik ben daar nuchter in maar ik sluit niet uit dat er toch wel iets kan zijn".

Was je gouden medaille op de Olympische Spelen in 2000 je absolute hoogtepunt?

"Ja, qua moment wel, maar het was niet mijn beste jaar."

Wat deed dat moment met je?

"Je bent drie tot vier dagen in spanning en volle concentratie, totdat de wedstrijd klaar is. Je blijft gefocust op die zondagmiddag, op de finale. Daar moet het tenslotte gebeuren. Dan zit ik in een tunnel. En dan is het ineens over: ik had gewonnen. En dan laat je alles los." Jeroen blaast letterlijk even uit alsof het weer jaar 2000 was: "Pfffffffff..."

Was je emotioneel op dat moment?

"Op dat moment was ik toch wel emotioneel. Ook vanwege de spanning die je loslaat. Ik was dan ook kapot en het was fantastisch. Heel apart. Normaal gesproken ben ik niet zo emotioneel. Alhoewel, bij een ontroerende zielige film heb ik ook wel weer een klein hartje."

Heeft je Olympische medaille je leven veranderd?

"Ja, het heeft het leven in een voorwaartse versnelling gebracht. Het opent een boel deuren zoals sponsors en contracten. BMC is overigens mijn hoofdsponsor sinds 2004. Het contract is verlengd tot 2012."

Je hebt een mooie en professioneel uitziende stal. Wat is je grootste inkomstenbron?

"Dat is de in- en verkoop van paarden en het opleiden van de paarden. Eigenlijk worden hier dagelijks 30 topatleten getraind. De sponsoring maakt het mogelijk om een vaste basis te hebben. Het prijzengeld geeft extra's maar daar kun je niet van leven. Daarnaast organiseer ik samen met Wim en Gerco Schröder de jaarlijkse veiling Expo Talent Sale in Hengelo. Dat draait heel goed en we hebben daar ook een speciale B.V. voor opgericht."

Wat zijn geluksmomenten voor je?

"De geboortes van mijn kinderen. Daar heb ik van genoten. Alhoewel de eerste moeizaam ging. En ik geniet nog steeds van ze. En natuurlijk mijn hoogtepunten in sport. Daar draait het toch om."

Als ik aan jou vraag Monique, wie is Jeroen eigenlijk?

"Jeroen is een lieve rustige man. Voor mijn gevoel misschien wel te rustig. Ik ben juist het omgekeerde. Vaak is dat wel goed. Als hij rustig is dan zeg ik 'kom op'. Hij heeft een goed hart. Hij is altijd aardig en goed voor mensen, soms wel eens te. Alhoewel hij wel zijn eigen lijn doortrekt. Hij blijft overal rustig bij. En als hij boos wordt, dan wordt hij echt boos. Dat heb ik nu twee keer meegemaakt."

Wat wil je nog aan de lezer meegeven?

"Een bedrijf neerzetten komt echt aan op teamwork. Helemaal als je een bedrijf hebt zoals ik. Dat is waar ik op hamer. Anders heeft het geen kans van slagen. Waardeer en respecteer elkaar in dat wat die ander kan. Zet de juiste mensen op de juiste plekken neer. Het resultaat bij ons is, is dat mensen hier lang werken of heel kort."

Hoe bereik je goed teamwork?

"Ik probeer erboven en er middenin te staan en ik wil daarmee onderdeel van het team zijn. Het is de combinatie. Iedereen kent zijn taak en we waarderen elkaar. Iedereen heeft zijn kwaliteiten en laat ze die kwaliteiten gebruiken. Alle mensen zijn hier even belangrijk. Dat geldt voor de mensen die uitmesten en mensen die met de jonge paarden op parcours zijn of dressuur rijden. Het loopt als een geoliede machine."

Ondertussen waren we uitgegeten en Monique ruimt de tafel op. Monique hamerde erop de wijn met elkaar op te drinken en zo was ik nog even niet weg. Laten we hopen dat Jeroen Dubbeldam snel volledig herstelt en dat hij nog vele successen mag brengen voor Nederland. Te beginnen bij de Olympische Spelen deze zomer. Hij is nog jong dus we kunnen nog lang van hem genieten.

Tot ziens,
Frank Rekers

LANDHUISHOTEL & RESTAURANT DE BLOEMENBEEK

Vanwege de val van Jeroen Dubbeldam geen lunch dus in huis bij De Bloemenbeek. Chef Lars van Galen van De Bloemenbeek had een mooie mand opgemaakt vol met heerlijke lunchgerechten. In de mand zaten allerlei lekkernijen waaronder diverse verse salades zoals aardappel-, tonijn- en fruitsalade. Ook zat er gerookte zalm in, luxe sandwiches, wijn en stokbrood. Het was wederom volop genieten.